

λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανός,
πολλῶν μεθ' ὄπλων 115
ξύν θ' ἵπποκόμοις κορύθεσσι.

(ἀντιστροφή α'.)

στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονώσασιν ἀμφιχανῶν
κύκλω

λόγχαϊς ἐπτάπυλον στόμα
ἔβα, πρὶν ποθ' ἀμετέρων 120
αἱμάτων γένυσιν

πλησθῆναί τε καὶ στεφάνωμα πύργων
πενκάενθ' Ἥφαιστον ἔλειν.
τοῖος ἀμφὶ νῶτ' ἐτάθη

‘Ceus aquila in terram nostram desuper involavit’. Cfr. 117 στάς δ' ὑπὲρ etc. Delevi cum Hermanno et G. Dindorfio ὡς post γᾶν in codicibus additum. Nihil autem frequentius, quam ut omitatur a poetis particula comparativa in eiusmodi locis.

V. 114. Schol.: λευκῆς χιόνος πτέρυγι· τοῦτο ἀλληγορικῶς φησιν, ὡς ἐπὶ ἀετοῦ· δηλοῖ δὲ, ὅτι λεύκασπις ἦν ὁ τῶν Ἀργείων στρατός. De locutione πτέρυγι χιόνος vide Krueg. I § 47, 8, 2.

V. 115. πολλῶν μεθ' ὄπλων] πολλῶν vim etiam ad κορύθεσσι profert atque ingentem numerum gravis armaturae significat.

V. 117 sqq. Schol.: στάς δ' ὑπὲρ μελάθρων· ὡς ἀετός κυκλώσας τὰς Θήβας ταῖς τῶν φόνων ἐρώσασιν λόγχαϊς, ἀμφιχανῶν ἔβα· ἐνέμεινε δὲ τῇ μεταφορᾷ.

V. 119. ἐπτάπυλον στόμα] Conferunt Soph. fragm. 701 N. Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἐπταστόμους. Eur. Suppl. 401 Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἐπταστόμους πύλας. Phoen. 287 ἐπταστόμον πύργωμα Θηβαίας χθονός.

V. 121. αἱμάτων γένυσιν] De numero plurali αἱμάτων vide Blomf. ad Aesch. Choeph. gl. 60, de dativo γένυσι, qui dativus loci est, ad O. C. 313. Scholiasta adnotat: παρήλλαξε τὸ ὄνομα, τὰ χεῖλη τοῦ ἀετοῦ γένυς εἰπών. Eadem Neuii sententia est, conferentis Eur.

Hel. 1110 σὲ ἀναβοάσω, τὰν ἀηδόνα δακρυόεσσαν, ἔλθ' ἐδὶά ξουθᾶν γενύων ἐλελιζόμενα. Mihi poeta apte eiusmodi nomen elegisse videtur, quod et ad aquilam et ad hostem referri posset.

V. 122. πλησθῆναί τε καὶ] τε omissum in libris addidit Triclinius. De usu particulae huic loco apto confert M. Seyffertus Thuc. I 49 οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ ξυμμαχοὶ ἠσσῶντό τε καὶ οἱ Κερκυραῖοι ἐπεκράτουν. Nauckius mavult scribere πλησθῆναί τό τε στεφάνωμα. — στεφάνωμα πύργων i. e. πύργους τὴν πόλιν στεφανοῦντας. Cfr. O. C. 14 sq. πύργοι μὲν, οἱ πόλιν στέφουσιν, si ita, ut videtur, a Sophocle scriptum fuit.

V. 123. Schol.: πενκάενθ' Ἥφαιστον ἔλειν· τὸν ἐκ τῆς πένκης ἐγειρόμενον. Similiter Trach. 766 φλόξ αἱματηρά. Confert Neuius Verg. Aen. XI 786 pineus ardor.

V. 124 sqq. Sensus hic est: ‘tantus impetus in Argivos a Thebanis factus est qui reprimi non posset’. ἀμφὶ νῶτα non ex ipsa re, sed ex imagine aquilae quae praedam iam devoratura subito a tergo invadatur et pellatur repetendum est. Cum aquila Argivos significet, adversarius aquilae draco (cfr. Hom. II. XII 201) ad Thebanos spectat, praesertim cum Thebani draconte sati dicantur (cfr. v. 1125). Falso interpretantur δυσχεῖρωμα ‘opus difficile factu’, cum